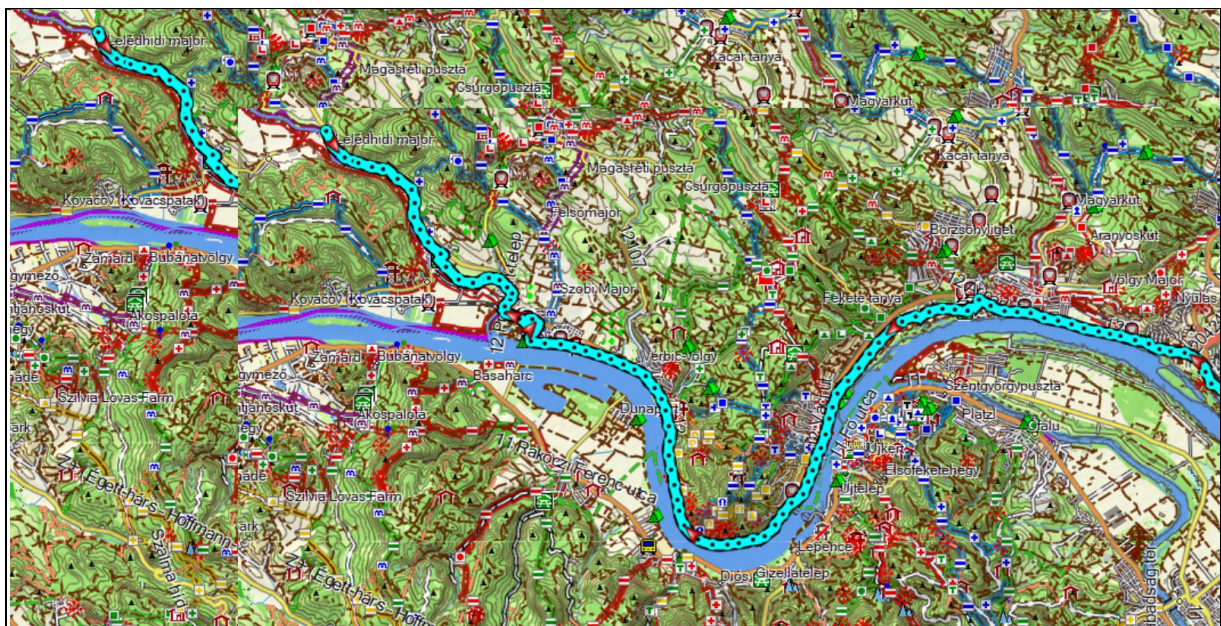
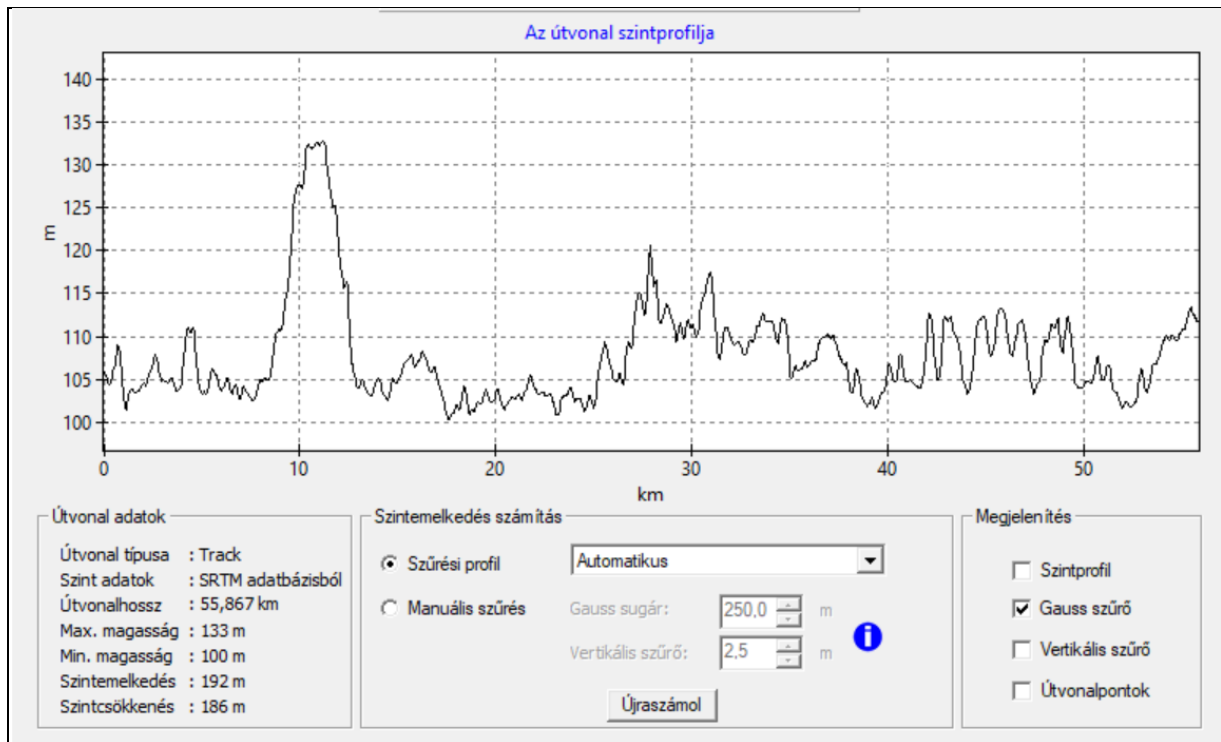

2026. július 26.

Táv: 56 km → 28 pont; szint: 200 m → 2 pont; **MTSZ pont: 30**

Már tegnap a Verdi A trubadur című operájának előadása vége környékén elhatároztam, hogy az építkezés, a velencei utazás és az opera előadás feszültségeit egy bringatúrával próbálom enyhíteni.

Kézenfekvő volt, hogy a Dunakanyar irányába vegyem irányomat.

Kicsit tartottam a bringázástól, mert az előző túrán nagyon gyengének éreztem magam.

Elindultam Vác irányába. Nem vagyok hozzászokva, hogy leelőznek a kerékpárúton, de hát sajnos ehhez is hozzá kell szoknom. A dicsőség múlandó.

A horgásztónál picit pihentem, nézelődtem.

Majd a kompig tekertem. Itt is készítettem néhány képet.

Ezután áttekertem Verőcére. Az út minősége elfogadható volt. Bosszankodva néztem a lépcsők nélküli kilátót a Duna partján. Ez hasonló beruházás, mint a fa nélküli lombkorona sétány. Megint egy csomó kidobott pénz a semmiért.

Verőcén a kerékpárút nagyon rosszul van megoldva, ennél azért az Eurovelo 6 útvonala többet érdemelne.

Megdöbbenve mentem át a Morgó patak hídján, a patak teljesen ki van száradva.

Kismaros és Nagymaros között a kerékpárút minősége elég gyenge. A forgalom viszont elég nagy volt.

Nagymaroson kicsit pihentem, éreztem, hogy az erőnlétem nem az igazi.

Erős szembe szélben tekertem Zebegény irányába.

A kilátás nagyon szép volt.

Megnéztem a Dömösi átkelés kikötőjét. Egészen komolyan, valószínű, hogy jó sok pénzért lett felújítva. Nagyon örömteli dolog, de az már nem, hogy az átkelés nem üzemel. Felújított kikötő van, csak hajó nem jár a két part között.

Megérkeztem Zebegénybe. Elég fáradtnak éreztem magam, ezért az emelkedőn kicsit toltam a bringát. Rögtön be is szólt egy autós úriember, hogy valami baj van? Mondtam neki nincs. Ő megérdezte, hogy akkor miért nem ülök fel a bringára, miért tolom? Mondtam neki, hogy szépek a házak és fényképezem őket. Ez igaz is volt.

Éreztem, hogy a jobb combomat húzgálja a görcs. Szerencsére sikeresen beértem Szob kikötőjébe.

Itt egy kellemes büfében ebédeltem. Megettem életem legfinomabb fokhagymás lángosát. Persze egy sör is lecsúszott mellé, ami nem is esett nagyon rosszul.

Szobról meg szerettem volna nézni a Letkés felé vezető kerékpárutat. A Szlovákiába átvezető vasúti híd alatt láttam meg először az Ipolyt. Alig volt víz benne. Szerencsére a táj nem változott, csodás kilátásban gyönyörködhettem.

Ipolydamásdig már ismerős volt számomra az út.

A Helemba felé átívelő hídon ezúttal nem mentem át. Mentem tovább Letkés irányába. A gáton kb. 1 km hosszúságban egy viszonylag kellemes földúton vezetett a kerékpárút.

Ezután egy pár éve átadott csodás kerékpárútra tértem rá. Nem értem a bringázókat, hogy miért nem tekernek ezen az úton. Talán nem ismerik. A táj csodálatosan szép.

Bivaly csorda mellett tekertem. Egész nagy számban élnek itt a bivalyok.

Kellemes tekerés után elérkeztem egy táblához, amely azt jelezte számomra, hogy Letkés négy kilométerre van még. A kerékpárútnak azonban vége.

Látszik a folytatása, ami a gáton fog vezetni és már le van alapozva kavicsággal. Már csak az aszfalt hiányzik róla. Tartok tőle, hogy ez a szakasz soha nem fog elkészülni.

Na, mondom nem tekerem át akkor Ipolyszalkára, a kedvenc kocsmámba.

Visszafordultam. Naná, hogy komoly szembeszl nehezítette az utamat.

Alig vártam, hogy a Helemba felé tartó hídhoz érjek. Nem akart a híd megérkezni. Fáradtam. Végre a távolban megláttam az egész erős autó forgalmat Helemba irányába.

A hídnál kialakítottak egy bringás pihenőt. Néztam az órát és láttam, hogy pihenhetek egy kicsit. Bringás túratársat kikérdeztem a Helemba-Párkány felé vezető kerékpárútról.

Hát nem hallottam tőle túl jó információkat.

Na jó, nekivágok a végső szakasznak, már csak négy kilométer van hátra.

Persze, hogy a szembe szél most volt a legerősebb, amikor már fáradt vagyok. Persz, hogy az emelkedők is most jönnek szembe.

Végre megérkeztem Szobra.

Az állomás közelében lévő egységben megittam egy sört annak öröme, hogy talán még nem vagyok teljesen tápos.

A vonaton szerintem a legtöbb utas bringával jött, ezért ügyeskedünk kellett a bringák elhelyezésével. Megoldottuk, mindenki úgy helyezte el a bringáját, hogy leszálláskor ne kelljen ügyeskedni.

Végre Vácon leszállhattam a zónázóról. Reménykedtem benne, hogy a zónázó mellől indul a személyvonat.

A személyvonaton is kellett egy kicsit ügyeskedni a bringákkal.

Végre leszálltam Sződligeten a vonatról.

Megállapítottam magamról, hogy talán még komolyabb túrákra is képes vagyok, bár azért ebben nem vagyok teljesen biztos.

Edzenem kell, mert nem hagyhatom el magam, ahhoz még túl fiatal vagyok.